

niet meer bij juffrouw Fink. Juffrouw Fink is dood.

Iederen morgen kan men hem zien loopen met hangende schouders en gebogen rug, in de eindeloze rij van kleine menschen. En het is hem of hij geloopen wordt.

Elken morgen en elken middag gaat hij over de Vijzelgracht, langs Simon de Wit en de Noorderstraat. Altijd denkt hij nog aan den zetbaas met het witte jasje, den ouden man met het stroogele straathondje en aan juffrouw Fink. Soms, maar niet vaak, aan Nora. Ook die weg is afgebakend met herinneringen. Altijd herinneringen! Ze loopen naast hem, voor hem, achter hem, praten tegen hem, wachten niet eens zijn antwoord af. Ze botsen tegen hem op en bieden zelfs niet hun verontschuldigingen aan, maar kijken hem stekend en laatskend in het gelaat. Reinier torst en sleept een vracht smartelijke herinneringen met zich mee. Wanneer hij niet oppast, als hem dat mogelijk is, zal hij er nog onder bedolven worden en stikken. Sjok! sjok! Hij ziet er eigenlijk te treurig en te vervallen uit voor een mensch van twintig jaar.

Des middags, wanneer hij de sombere binnenstad ontvlucht en thuis komt, is er niemand die hem wacht. Hij stelt het elken middag met bitterheid vast. Misschien vergeet hij dat weinig menschen behoefte hebben aan bitterheid en te zeer naar het licht verlangen, wanhopig vechten en dringen, om, zij het slechts een enkel lichtstraaltje op te vangen.

In de kleine, moderne kamer zonder gezelligheid, staat op een eenpits-petroleumstelletje zijn eten. Het heeft er te lang op gestaan en is verstoemd en aangebakken.

Met weezin neemt hij het pannetje van het stelletje, zet het op den punt van zijn schrijftafel, er zit al een heele ronde schroeiplek op die plaats, maar wat doet het er toe, en begint met de ijzeren vork, – krom en verbogen is ie, zijn moeder probeerde er altijd de aardappels mee, – te eten. Maar het smaakt hem niet. Hij heeft de feestelijkheid van den maaltijd nooit gekend en den gezonden honger vergat hij reeds lang. Daarom gaat het grootste deel weer naar de keuken terug vanwaar het verhuist naar den schillenbak. ‘’n Tusschenstation tusschen de menschen en de schillenbak ben ik’ denkt hij en lacht smal.

Daarna is het doodsstil op zijn kamer. Hij zit voor de oude schrijftafel, die in het schuurtje van juffrouw Fink veel geleden heeft van vocht en luistert met gesloten oogen naar de bloedhameringen in zijn hoofd. Hij denkt aan den afgeloopen dag, die was als een alles omhullende, stroope-rige vloeistof, laf en wee, en stelt vast dat vandaag niets gedaan is, alweer, tot verbetering van zichzelf. De huiden en vetten hebben hem geen oogenblik rust gegund. Geen seconde heeft hij over zichzelf en zijn moeder kunnen nadenken. Hij is naar het toilet gegaan en heeft getracht daar enkele oogenblikken diep na te denken, zuiver te zijn. Maar het heeft hem